

Datum: 20.08.2026

Medij: Nova

Rubrika U fokusu

Autori: redakcija

Teme: Miroslav Čučković / gradski menadžer

Napomena:

Površina: 164

Naslov: „Staklenac“ ide u istoriju, privremeno se sklanja i „Bajlonijeva pijaca“

Strana: 6

ČUČKOVIĆ O GRADNJI METRO STANICE „Staklenac“ ide u istoriju, privremeno se sklanja i „Bajlonijeva pijaca“

Tržni centar „Staklenac“ na Trgu republike u Beogradu biće uklonjen posle 36 godina zbog izgradnje metro stanice, a kada se krajem godine iseli i poslednji vlasnik lokala, počće radovi na stanici čiji će peron biti na dubini od 33 metra, izjavio je gradski menadžer Miroslav Čučković za RTS.

Od ukupno 46 lokala u „Staklencu“, pet je u vlasništvu državnih institucija, dok je vlasnicima 24 lokala već isplaćena naknada, a preostali vlasnici još razmatraju ponude.

Prema rečima Čučkovića, „Staklenac“ će biti rasklopljen i uklonjen, ali neće biti ponovo montiran na drugoj lokaciji. Izgradnjom metroa promeniće se i prostor Bajlonijeve pijace, koja će biti stanica metroa, najbliža Trgu republike. Tezge će biti privremeno izmeštene u Dunavsku ulicu, ali bi nakon završetka radova trebalo da bude vraćena na postojeću lokaciju. Čučković je rekao da će javnost, nakon dobijanja građevinskih dozvola, imati detaljniji uvid u

izgled objekta i okolnog prostora, ali da će gabariti nove stanice tokom gradnje i eksploatacije biti minimalno veći od postojećih.

„Prostor današnje pijace je nekih 20 ari i biće podeljen na metro stanicu i na podzemnu garažu, a plato nakon završetka će biti ponovo pijaca, tako da se samo privremeno sklanjaju tezge“, rekao je Čučković.

Prema njegovim rečima, priprema se građevinska dozvola za iskopavanje prostora za metro stanicu na području Bajlonijeve pijace, a radovi bi mogli da počnu u isto vreme kada i na Trgu republike, krajem godine.

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika bez naslova

Autori: Stefan Slavković

Teme: Expo 2027/Expo Beograd 2027

Naslov: Ovde je strategija da živimo iste mržnje

Napomena:

Površina: 2125

Strana:

Tvrtko Jakovina
Ovde je strategija da
živimo iste mržnje

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika: bez naslova

Autori: Stefan Slavković

Teme: Expo 2027/Expo Beograd 2027

Naslov: Ovde je strategija da živimo iste mržnje

Napomena:

Površina: 2125

Strana:

Politika na radaru

TVRTRKO JAKOVINA, ISTORIČAR I UNIVERZITETSKI PROFESOR

Ovde je strategija da živimo iste mržnje

Što veći kaos, što je Srbija dalje od EU, to je nacionalista u Hrvatskoj zadovoljniji. Ne zna ništa o svetu, ne može videti što je dobro ili loše za njegove vlastite interese. A tako je i kod Srba: vodi se politika saradnje s Izraelom i Iranom i Rusijom i Trampom i Nemačkom, a meri se po BDP-u s Hrvatskom i čekaju se istorijski datumi da bi se pokazalo koliko se mrzimo

Stefan Slavković

POSETU PREDSEDNIKA UKRAJINE Volodimira Zelenskog zvaničnom Beogradu i njegov sastanak s predsednikom Srbije Aleksandrom Vučićem naš ovonedeljni sagovornik je prokomentarisao kao pokazatelj da je geostrategija ovdašnjeg režima trenutno uspešnija no što su mnogi predviđali. Moguće je ne uvesti sankcije Rusiji i prodavati oružje Ukrajini, moguće je sklapati sporazume s Kinom i pokrenuti strateški dijalog s Trampovom administracijom, moguće je usko saradivati s Izraelom, a u Iran slati delegaciju, doduše malobroju. Moguće je, na koncu, nazvati evroposlanike na protestima ološem, ali potom i dalje biti pouzdani sagovornik Evropske unije, makar dovoljno i makar zasad, uprkos negativnim rezolucijama Evropskog parlamenta o stanju u zemlji.

Pojedini naprednjačku spoljnu politiku „sedenja na četiri stolice“ – kineskoj, ruskoj, američkoj i onoj u Briselu, odnosno Strazburu – tumače kao savremenu verziju titoističke politike nesvrstanih. Profesor istorije na Sveučilištu u Zagrebu Tvrtko Jakovina upravo se njome, između ostalog, detaljno bavio, posvetivši joj knjigu *Treća strana Hladnog rata*.

„Ne volim usporedbe s Hladnim ratom, jer ono što je bilo prije sedamdeset godina bilo je za neke druge ljude, u drukčijim okolnostima i drukčijim izborima. Ono što je prethodni sastav u nekom ministarstvu činio, najbliži nam je i prirodno da mi danas promatramo najbližu prošlost. Danas ipak nije hladnoratovska situacija, nema više hladnoratovskog svijeta, nije takav raspored snaga, nije ni ponašanje SAD kakvo je bilo gotovo stotinu godina. Danas SAD od svojih saveznica ne žele partnere, nije im važno osjećaju li se dobro, već imaju biti podanici koji slušaju mušičavog imperatora. Zato ne bih sličnosti koje se

nameću, odmah tražio u Titu. Srbija ne može do kraja sa Zapadom zbog Kosova i NATO-a, ne može do kraja s Rusijom, jer bi je to posve izoliralo kod nekih, ne može posve u naručje desnim politikama, jer postoji dio Srbije koji to neće prihvatiti, ali može više preuzimati iz svih tih krugova“, kaže Jakovina za *Radar*.

Pokret nesvrstanih propao je pod pritiskom propasti SSSR i pobjede liberalnokapitalističkog modela, odnosno unutrašnjih protivrečnosti jugoslovenskog socijalizma...

Pokret nesvrstanih formalno nije propao. Postoji i dalje, raste broj članica, članice se okupljaju svake tri godine i još uvijek je PNZ najveća organizacija država nakon UN. Srbija je promatrač, na ministarskom sastanku u Azerbajdžanu prije tri godine bili su i hrvatski i srpski ambasadori, govorio je, doduše loše, bivši crnogorski premijer Svetlan (Dritan). Bilo je tamo niz ministara, predsjednik Azerbajdžana... Pokret je, istina, nekoherentan, nedovoljno vidljiv, neorganiziran i, da budem načisto, on nikada bez snažne, posložene zemlje, koja je znala kako funkcionirati u tako rahloj strukturi, nije ni mogao biti relevantan. Takva je zemlja bila Jugoslavija, koja ga je odlično koristila za svoje interese, ali nije kvarila velike politike mira. Činjenica da danas živimo u svijetu u kojem se bezbroj politika može povezati s Globalnim jugom, da ga je danas još više potrebno integrirati u svjetsku politiku zbog imigranata, ratova, radne snage, klimatskih promjena, demografije, pa danas i bogatstva i veličine mnogih od tih, do jučer, malih zemalja itd. prolazi bez PNZ. Šteta, propuštena je to prilika, propuštena prilika da se ojača i UN i pokuša graditi multilateralizam. Neće s PNZ biti bolje ni kad Uzbekistan postane novi predsjed-

Za hrvatske nacionaliste Srbija je mera svih stvari. Što je Srbiji lošije, to su oni važniji i bolji. Taj tip provincijalizma je nepodnošljiv

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika: bez naslova

Autori: Stefan Slavković

Teme: Expo 2027/Expo Beograd 2027

Napomena:

Površina: 2125

Naslov: Ovde je strategija da živimo iste mržnje

Strana:

davatelj nakon Ugande, kao što su raniji izbori Irana i Venezuele također hendikepirali Pokret. Srbija je i sama za obljetnicu pokreta 2021. učinila slično – iskoristila je pokret i zajedničku tradiciju samo za sebe – primjerice nitko relevantan iz drugih republika nije zvan, čak niti na znanstvene skupove. Pa je u Beograd pozvala Ruse i organizirala sajam naoružanja u Beogradu.

Sada je i komunistička Kina tržišna ekonomija, a zemlje bivše Jugoslavije, pa i Srbija, jurišaju ka nacionalnoj homogenosti. Pod kojim okolnostima ovakva neopredeljenost – ili sveopredeljenost – zvaničnog Beograda može postati neodržiava?

Mislim da bi Srbiji bilo bolje ako bi željela u EU i postati bogatija. Mislim da je većina EU vrijednosti vrijedna da se za njih bori. Mislim da je mir vrijedan borbe, baš kao što nacionalno isključive države Europe ne mogu opstati – ta pogledajte kako to izgleda u hrvatskim restoranima i hotelima; tu više nema lokalaca nigdje. Ne možete graditi nacionalistička društva i izgledati ozbiljno, ali možete dok ide, a neko vrijeme ide.

Beograd još uvijek ima ponešto dati za više igrača: tu se možete boriti za naklonost. U Srbiji možete nastojati doći do rudnika litija. Kako mi je rekao jedan njemački diplomat: imamo i mi litija i više no Srbi, ali imamo i više ljudi u tim područjima. Šteta je manja stradaju li Srbi, no Nijemci, zar ne? Srbija je spremno ustupila svoje rudnike Kinezima. Imate ideologiju u Srbiji, jednaku onoj koja je u zamahu u Evropi. Imate iskreno rusofilstvo u trenutku kada je to katastrofa i znak za uzbunu kod mnogih, pa

neki, Francuzi primjerice, traže svoje mjesto i utjecaj. Zato malene države sjevera i istoka Europe strahuju od srpskog članstva u EU i to će Beograd, poželi li prema Briselu, trebati rješavati. Kod nekih zemalja i dalje postoji osjećaj krivice zbog Kosova, zbog bombardiranja. Srbija još uvijek u razgovorima sa strancima želi ostaviti osjećaj veličine (koje zapravo nema), velike tradicije, elemenata ambiciozne politike koja, u osnovi, ne proizlazi iz srpske industrije, veličine, bogatstva, obrazovane radne snage, već naprosto zato što je još uvijek moguće nešto očekivati, zato što bez Srbije nećete riješiti Bosnu ili Kosovo ili Crnu Goru, pa ni Hrvatsku. A i srpski je nacionalizam drukčiji. Po njemu su svi Srbi: Hrvati su u stvari Srbi, Crnogorci su Srbi, Muslimani su Srbi... Kako mnoge diplomatske misije i ministarstva nemaju nikakvu institucionalnu memoriju, kako svakih nekoliko godina dolaze novi diplomati i pokušavaju već više puta isprobane i propale ideje, sve se perpetuiru.

Zato je pitanje je li srpska politika koja gleda na sve četiri strane samo zavodljiva, dinamična ili je i uspješna? Ipak, svaka zemlja, svaka mala diplomacija, trebala bi imati neku ideju, cilj, plan. To trebaju imati i države, fakulteti, pa i pojedinci. Što mislite koliko je kod nas strategije, osim strategije da se ništa ne promijeni i da živimo iste mržnje?

Jedan od spoljnopolitičkih projekata Vučićevog režima bio je da Srbiju ustoliči kao centar regiona, uglavnom preko uticaja na zbivanja u Crnoj Gori i Bosni i Hercegovini, manje i u Severnoj Makedoniji, ili inicijativa poput

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika bez naslova

Autori: Stefan Slavković

Teme: Expo 2027/Expo Beograd 2027

Naslov: Ovde je strategija da živimo iste mržnje

Napomena:

Površina: 2125

Strana:

Politika na radaru

Otvorenog Balkana. Deluje da su se sve navedene zemlje u manjoj ili većoj meri politički udaljile od Srbije. Kako ocenjujete uspešnosti ovog projekta srpskih vlasti? I postoji li mogućnost da Srbija zaista ostane usamljena na Balkanu – ne samo u smislu članstva u EU i NATO, već i na nivou međudržavnih odnosa?

Ne mislim da bez povezivanja evropskih naroda ima budućnosti za Evropu, a to znači i Srbije. Osobno ne mislim da za to postoji velika šansa, nažalost, kao što ne mislim ni da će uspešna biti ambiciozna srpska politika na Balkanu, poglavito ako se ta vanjskopolitička ambicija tumači kao „srpski svet“. Srbija nema snage za takvu politiku. Svijet se promijenio, Srbija ispraznila, baš kao što se ispraznio cijeli evropski jugoistok. Srbija ne mora biti centar, može biti važna jer je Beograd velik i dinamičan, jer postoji veza s Makedonijom, i Bosnom i Crnom Gorom i Hrvatskom i Slovenijom...

Iz hrvatske pozicije, nama bi najbolje pasala što uspješnija Srbija i to zato što bi to bio jedini motiv hrvatskim nacionalistima da se pokrenu i pokušaju graditi bolje društvo sami. Hrvatski nacionalisti (i primitivci) nisu fascinirani samo srpskom jeftinom glazbom, već je Srbija mjera svih stvari. Što je Srbiji lošije, to su si oni važniji i bolji. Pogledajte naše vijesti: Hrvatska izbjegava Srbiju, ali ništa ne javlja niti se mi mjerimo sa Slovačkom, Češkom ili, ne daj bože, Slovenijom. Ostaje Srbija i mi sami. Taj tip provincijalizma je nepodnošljiv. On prožima vlast i historiografiju, vlast i odnos prema Bosni, vlast i sport, vlast i koncerte. Slično je kada Vučić govori o srbijanskim uspjesima napredovanju, BDP-u, a svaka referenca usporedbe je Hrvatska. To je besmisleno, svako takvo mjerenje je besmisleno i nepoticažno.

Studentsko-građansku pobunu vlasti otpisuju kao obojenu revoluciju orkestriranu uglavnom sa Zapada, prevashodno Hrvatske. Kako se ti navodi tumače u Zagrebu? I kako je tumačite vi?

Da bar! Značilo bi to da imamo sposobnost za nešto veliko i pozitivno. Međutim, mislim da od toga nema ništa, kao što nisam siguran da je studentski momentum više dovoljno živ da se može očekivati promjena kakva je potrebna. Što veći kaos, što je Srbija dalje od EU, to je nacionalist u Hrvatskoj zadovoljniji. Ne zna ništa o svijetu, ne može vidjeti što je dobro ili loše za njegove vlastite interese. A tako je i kod Srba: vodi se politika suradnje s Izraelom i Iranom i Rusijom i Trampom i Njemačkom, a mjerite se po BDP-u s Hrvatskom i čekate povijesne datume da bi se pokazalo koliko se mrzimo.

Kako bi Srbija bila Trampistan, s obzirom na saradnju s Kinom i ljubav za Rusiju? Kako nekoga ko ne može priznati Kosovo, a ono je nastalo zahvaljujući SAD, pretvoriti u nositelja takvih politika? Za takvu ulogu Srbija bi se morala više odlučiti gde je. To, očito, ne može ili neće

Naruku srpskim reakcijama, naročito u osvit godišnjice Oluje, ide sve izraženiji nacionalizam u Hrvatskoj. Kako tumačite uspon društvene i kulturne desnice koja još čeka na političku artikulaciju, izuzmemo li laviranja HDZ-a?

HDZ je desničarski pokret koji vlada Hrvatskom trideset godina. Nema desne stranke i desnog političara koji nije bio ili se neće vratiti (koalirati) s HDZ-om. Takvi su bili oni iz Hrvatskog istinskog pokreta (HIP; Pašalić i Hebrang i Miro Tudićman npr.), Hrvatske zore (bivši mi-

nistar zdravlja Kujundžić), Domovinskog pokreta (Penava i Dabro, sve bivši visoki funkcioneri HDZ-a), HSS-a (koji su otišli udesno; M. Petir npr.), Hrvatske stranke prava (pogledajte gospodina Đapića), pa i Mosta. Svi koji su u HDZ-u vjeruju u mnoge ideje i vrijednosti kao i oni najekstremniji izvan HDZ-a, jer oni samo trenutno nisu u matičnoj stranci. Za veliku većinu bitno je, doduše, samo da su na vlasti i da mogu zapošljavati, vladati i zarađivati. Nema tu puno čvrstih ideja i uvjerenja, ali ona su sada pretežno desničarska i to ekstremno desna. Takva se politika svake godine perpetuiira i osnažuje, a to najviše vidite u ljeto (Oluja i totalitarizmi) i jesen (Vukovar i početak rata) i proljeće (tzv. Majske svečanosti – Jasenovac i Blajburg). Zar mislite da je slučajno da 35 godina i dalje svi govore isto i stalno isto, da i dalje nikada nema dovoljnog odmaka, dovoljnih isprika? U jednom će se trenutku, doduše, ovo istrošiti do toga stupnja da više neće ostati ničega, ali dok ide, ide. E sad, to sjajno pomaže Srbiji i Vučiću. Zato sam vam rekao: kad bi barem Srbija postala prozapadna i na nekim drugim vrijednostima i kad bi nastojala biti bolja...

S padom Orbana, Evropska unija je izgubila svog najmoćijeg autokratu. Sa smanjenim uticajem Evropske narodne partije i demohrišćana na evropskom nivou, neumitno je i ideološko prekomponovanje unutar Unije. Čemu političari nalik Orbanu, a Vučić spada među takve, mogu da se u tom smislu nadaju, osim malo verovatnog prevlasti strongmenske, radikalne desnice?

Nažalost, živimo u takvom dobu i još ćemo neko vrijeme živjeti. Onima koji znaju bolje cilj bi trebao biti da se pripremimo za budućnost, kad se klatno vrati, a ne da iz ekstrema ulazimo u ekstreme i revolucije, no demokracije nisu pogodni sistemi za dugoročna planiranja. Planiramo do Ekspa, pa planiramo do obljetnice Kosova ili „nadstrešnice“, tako to ide...

Da li strateškim dijalogom sa Srbijom Trampova administracija u Vučiću vidi novog

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika: bez naslova

Autori: Stefan Slavković

Teme: Expo 2027/Expo Beograd 2027

Naslov: Ovde je strategija da živimo iste mržnje

Napomena:

Površina: 2125

Strana:

pogodnog kandidata za orbanovskog lidera? I šta to može da znači za režim u Srbiji, koji, čini se, bolje od nekih razume transakcionu dimenziju političkih procesa?

S jedne je strane Vučić previše nestalan, a Srbija previše kontroverzna, da bi bila pogodna za bilo čijeg klijenta. Kako bi Srbija bila Trampistan, s obzirom na suradnju s Kinom i ljubav mnogih za Rusiju? Kako ćete zemlju koja ne može priznati Kosovo, a Kosovo je nastalo zahvaljujući SAD, pretvoriti u nositelja takvih politika, pa čak i desnih? Mislim da se moglo imati neke politike i neke poteze, ali za takvu ulogu Srbija bi se morala više odlučiti gdje je. To, očito, ne može ili neće.

Svojom sveopredeljenošću, predsednik Srbije je uspeo da makar jednom razgnevi sve blokove unutar Srbije – evrofile jer prezire EU, rusofile jer naoružava Ukrajinu, jugonostalgicare zbog agresivnog nacionalizma, nacionaliste zbog prepuštanja Kosova... u Srbiji kažu – čini sve da bi ostao na vlasti. Kako njegovi potezi izgledaju iz Hrvatske, zemlje koja se jasno geostrateški opredelila?

Kako kome među Hrvatima. Onima koji pripadaju političkoj obitelji kao i Vučić, a to je HDZ, izolacija Srbije je cilj. Što duže je ovako, to je bolje. Oni koji misle da bi sređena, uređena, pospremljena Srbija na našim granicama, značila i sređeniju, uređeniju, bolju sredinu i atmosferu za Hrvatsku, posebno npr. Slavoniju, misle drukčije. Možda nije slučajno da su Istra i Hrvatsko zagorje, doduše oba kraja koji ne glasaju za HDZ, bogatiji i uređeniji, jer i sami graniče su boljom i sređenijom Slovenijom. Osim toga, koji su naši glavni problemi budućnosti? Kako mislimo rješavati klimatske, migrantske probleme, ako nećemo surađivati? Kako ćemo se nositi s presušenim rijekama i nedostatkom bolničara? Zar Hrvatskoj ne bi bilo bolje da ima sjajnu atmosferu na istočnoj granici i da joj strani radnici iz Srbije, kojima za „prilagodbu“ treba... koliko? Petnaest minuta?... dođu bez grča u želucu? Zar to ne bi bilo bolje za Hrvatsku? I još nešto, zar ne bi naša znanost bila produktivnija da su naša mala tržišta i resursi barem na projektima koji su slični, nacionalni, određeni vremenom u kojem smo živjeli skupa, na neki način koordinirani. Iskreno, nema za to puno izgleda, jer tako smo kadrovali u posljednjim desetljećima, da nam malenkost i izoliranost pašu. Kad se raspala Jugoslavija, hrvatska historiografija umjesto da pogleda hrabro u svijet, još više se suzila

Beograd još uvek ima ponešto dati za više igrača. U Srbiji možete nastojati doći do rudnika litijuma. Kako mi je rekao jedan nemački diplomat: imamo i mi litija i više no Srbi, ali imamo i više ljudi u tim područjima. Šteta je manja stradaju li Srbi, no Nemci, zar ne

na Hrvatsku. Ali se i srpska historiografija, umjesto da barem ostane u jugoslavenskim okvirima, stisla na Srbe. I tako... provincija nam je sudbina, a nje se ja najviše grozim.

Ima nešto drugo. Srbija ima određeni šarm koji do kraja ne mogu objasniti. Ne mogu ni objasniti zašto je toliko prilika prokockala. No, ovaj niz koji ste pokazali u pitanju, može se i tumačiti kao niz suputnika s kojima Srbija igra: i s Rusima i s Ukrajinčima i s EU i sa SAD-om i sa Izraelom i ... Hrvatska je na dobrom pravcu, ali mene više smeta njezina ljenost. Ima li neke

politike osim da postoji? Ima li ijedne vanjske politike, da kroz nju ne nastojite imati uski, partijski, pogled?

Ukoliko režim doživi poraz na izborima, posle 14 godina, koje će opcije sačekati one koji na vlast dođu umesto njih?

Sama smjena vlasti bit će ogroman korak, ali tek početak procesa. Ovisno o većini u Skupštini i želji da se stvari promijene – a nadam se da većina shvaća da nije dovoljno učiniti zamjenu, trebate ono što sada radi Mađar u Mađarskoj – treba početi dugi proces izgradnje institucija i države kakva možda nikada nije postojala. Takva će se država teže graditi u svijetu u kojem je sve manje uređenih društava, u kojem je dvostrukost kriterija dovedena do kraja, u kojem je malo dobrih primjera.

Kako vam, kao istoričaru, deluje proces pomirenja u regionu nakon?

Pomirenja? Pa onima koji vode politike povijesti – a to su često glavne politike u našim zemljama – nije ideja da se odmaknemo od onoga što je bilo. Sjećam se jedne večere s austrijskim političarima. Rekao sam da ukoliko želimo Jasenovac depolitizirati, onda bismo mogli stvoriti zajedničke projekte hrvatskih i srpskih povjesničara i rješavati neke od dvojbi. Nije čak ni važno hoćemo li doći do svih istih zaključaka, bitno je bilo maknuti mjesto stradanja iz dnevne politike, izbjeći licitacije mrtvima, strahovanja na granicama, ulaske vojske sa ili bez paradnih uniformi i pušaka... Dobio sam odgovor članice HDZ-a da mi imamo odlične povjesničare, da nam ne treba nitko sa strane. I tako – desetljećima isto. Vjerujte mi, iduće godine je 90 godina kako je Tito došao na čelo KPJ. Sasvim sam siguran da bih mogao potpuno ozbiljno argumentirati i zastupati tezu da je važnije „rasvijetliti“ ulogu budućeg maršala Jugoslavije kao šefa KP, istraživati što je to značilo za stradanje Hrvata, no primjerice, tražiti odgovorne za trovanje Like u ljeto 2026., nedostatak liječnika, loše rezultate naših đaka na maturama, posvemašnju protekciju po partijskim crtama, odljev studenata na fakultete u Nizozemsku... ■

Ceo intervju na radar.rs od 22. avgusta

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika bez naslova

Autori: Milan Čulibrk

Teme: Grad Beograd

Naslov: U Vučić'a su kratke noge

Napomena:

Površina: 523

Strana: 4

Uvodnik

Milan Čulibrk

U Vučića su kratke noge

Na Vidovdan je pristalicama rekao da im se „verovatno poslednji put obraća kao predsednik“. Od tada im se obraća i kao premijer, ministar finansija, infrastrukture, (partijskog) zapošljavanja, zdravstva, policije, odbrane, šef Katastra, poverenik za ravnopravnost (članova SNS-a)

T.K./ATAMAGES

VANREDNIH IZBORA ČE definitivno biti i to u decembru. Srbija će, dakle, pre kraja godine dobiti novo rukovodstvo, a možda i novog predsednika. Doduše, ne Srbije, već FK Crvena zvezda. Tako je, bar, posle nedavne eliminacije iz kvalifikacija za Ligu šampiona najavio predsednik (kluba) i kum predsednika (Aleksandra Vučića) Zvezdan Terzić. A zna se koliko su kumovi važni u državama poput Srbije.

Ima, doduše, i onih koji se pitaju da li se Terziću može verovati više nego njegovom kumu, koji je i 16. avgusta, po ko zna koji put, ponovio da će „veoma, veoma brzo, da li je u pitanju, 15, 20, 25 dana, raspisati izbore“. I još poručio da će kampanja biti „duga, između 45 i 60 dana“. Kao da je to neki ustupak, a ne jasna odredba zakona u kom jasno piše da od raspisivanja do glasanja „ne može proći manje od 45, ni više od 60 dana“.

Problem je, međutim, što je nosilac svih izbornih lista SNS-a već stekao reputaciju pastira koji je lažno uzbunjivao seljake povcima „vuk, vuk“, a kad je stvarno došao Vučić, niko mu nije poverovao. Tim pre što se nebrojeno puta ispostavilo da su u Vučića kratke noge.

Uostalom, koliko je samo puta najavljivao izbore, a još ih nije raspisao i kao Đekna još ne zna kad će. Iako su posle debakla Crvene zvezde navijači zahtevali njegovu smenu povcima „uprava napolje“, Terzić ostavku nije podneo. Nije ni njegov kum, iako je njome više puta „pretio“, a na Vidovdan, 27. juna, pristalicama je obećao da će biti predsednik „još nekoliko nedelja, a onda ću podneti ostavku“.

Od tad je prošlo već skoro osam nedelja. Da parafraziram Žarka Lauševića, godina prođe, nekoliko nedelja nikada. Sada je svima jasno da je to bio još jedan blef i da zapravo nikad nije ni pomišljao da to uradi. Uostalom, da jeste, kako je mogao da tvrdi da će u novembru biti održani parlamentarni, a tek onda predsednički izbori? Zar je moguće da „najbolji student prava“ ne zna da bi posle njegove ostavke izbori za novog predsednika morali da se organizuju u roku od 90 dana? A da je ostavku podneo do kraja jula, kao što je rekao, oni bi morali da budu organizovani pre kraja oktobra. U svakom slučaju pre novembra.

Prethodno je ostavku pominjao i 24. maja, u Kini: „Moguće je da ću uskoro podneti ostavku.“ I 11. juna je rekao da to planira za „tri, četiri meseca, možda i ranije“ i da već pakuje knjige u Predsedništvo. Još neobjavljeni bestseller *Kako sam pobedio obojenu revoluciju* nije pominjao. Nedugo potom, po principu puj pike ne važi, 4. jula je rekao da će parlamentarni izbori biti „možda i pre nego što podnese ostavku“.

Nešto se, ipak, promenilo. Na Vidovdan je pristalicama, dovučenim u Beograd sa svih strana, rekao da su to „njegovi poslednji dani i nedelje kao predsednika“ i da im se „verovatno poslednji put obraća kao predsednik Srbije“. I zaista, od tada on šparta Srbijom i obraća se okupljenima pod šatrama SNS-a ne samo kao predsednik države, već i kao premijer, ministar finansija, infrastrukture, rada i (partijskog) zapošljavanja, zdravstva, sporta, policije, odbrane, šef Katastra, poverenik za ravnopravnost (članova SNS-a)...

Ne skrivajući ko mu je glavna meta, Vučić je ovih dana rekao da će zbog pada Univerziteta u Beogradu i Novom Sadu na Šangajskoj listi biti „manje investicija i manje novih radnih mesta“. Slučajno ili ne, nije komentarisao kako na investitore utiče to što je za njegove vladavine na rang-listi od 182 zemlje po Indeksu percepcije korupcije za 2025. Srbija pala na 116. poziciju, sa skorom od samo 33 poena, najlošijim u poslednje dve decenije. ■

Datum: 20.08.2026

Medij: Nova

Rubrika U fokusu

Autori: Sanja Radovanović

Teme: Grad Beograd

Napomena:

Površina: 681

Naslov: Za komplet udžbenika čak i do 24.000 dinara

Strana: 1,7

POVRATAK ĐAKA U KLUPE DOBRO ĆE
ISPRAZNITI NOVČANIKE RODITELJA

**Za komplet
udžbenika čak i
do 24.000 dinara**

Strana 7.

Datum: 20.08.2026

Medij: Nova

Rubrika: U fokusu

Autori: Sanja Radovanović

Teme: Grad Beograd

Napomena:

Površina: 681

Naslov: Za komplet udžbenika čak i do 24.000 dinara

Strana: 1,7

Najskuplja stavka u pripremama za polazak u školu su udžbenici, pa će mame i tate učenika nižih razreda samo za to morati da izdvoje od 10.000 do 15.000 dinara, a za one starije i nekoliko hiljada dinara više

**SANJA
RADOVANOVIĆ**

Bliži se nova školska godina, a samim tim i „predškolske“ obaveze - kupovina školskog pribora, rančeva, garderobe, patika, udžbenika. Najveća stavka na ovom spisku su definitivno školske knjige čija cena, po kompletu, ide i do 24.000 dinara.

Iako mnoge opštine „pomažu“ roditeljima školske dece besplatnim udžbenicima ili vaučerima za kupovinu istih, priprema za novu školsku godinu je za neke od njih teška i stresna zbog novca koji treba izdvojiti u ovu svrhu.

Najskuplji su svakako su udžbenici, zbog čega se neki roditelji okreću razmeni ili kupovini polovnih knjiga, a cene kompleta za osnovce značajno variraju u zavisnosti od razreda i izdavača.

Prema dostupnim cenovnicima nekoliko izdavačkih kuća, komplet udžbenika za dake prve košta između 10.000 i 12.000 dinara, u zavisnosti od izdavača. Tako, recimo, bukvar za prvi razred čiji je izdavač „Bigz“ košta 1.190 dinara, dok kod „Kleta“ on košta 1.100. Cena je kod svih udžbenika mahom slična i razlikuje se za 50 - 100 dinara.

Što se tiče drugog, trećeg i četvrtog razreda, roditelji ovih učenika moraću da dodaju do 4.000 dinara više, u zavisnosti od toga koji strani jezik dete uči i koliko knjiga ima iz tog

Povratak đaka u klupe dobro će isprazniti novčanike roditelja

Za komplet školskih knjiga i do 24.000 dinara

predmeta.

Već nekoliko godina roditelji kupuju i udžbenike iz likovnog i građanskog vaspitanja (ranije đacima nije traženo da imaju knjige iz ovih predmeta), pa ako se dodaju i one, ukupna suma novca može da bude i 15.000 dinara.

SKUPLJE ZA STARIJE OSNOVCE

Za starije osnovce udžbenici su još skuplji za nekoliko hiljada dinara. Tako će roditelji petaka ove godine za komplet morati da izdvoje od 15.000 do 17.000 dinara. Međutim, kod udžbenika za starije razrede ipak postoji značajnija razlika ako je izdavač, recimo „Bigz“ ili „Klet“.

Upoređivanjem, vidi se da je udžbenik iz biologije kod jednog

izdavača skuplji za skoro 400 dinara, nego kod drugog.

Za učenike šestog razreda udžbenici su skuplji jer imaju predmet više - fiziku, pa će roditelji morati da dodaju još oko 2.000 dinara za taj udžbenik. Konkretno, cena ovog udžbenika varira od izdavača o izdavača, te se tako može kupiti za 950 dinara, 1.150, 1790...

„Najgore“ će proći učenici sedmog razreda odnosno njihovi roditelji. Naime, prema ponudi koju su roditelji dobili iz jedne novobeogradske osnovne škole, komplet školskih knjiga za sedmi razred sa nemačkim kao drugim stranim jezikom iznosi skoro 24.000 dinara, dok je za one koji uče italijanski kao drugi strani jezik cena za skoro 400 dinara viša.

- Šokirali smo se kada smo videli cene. Verovali smo da će 20.000 dinara, koliko se dobija novčana pomoć od Grada, biti dovoljno, jer nam je prethodne godine starije dete bilo sedmi razred i tada nas je komplet koštao oko 16.000 dinara. Prošle godine su nabavljene besplatno preko škole, a ovo sada je baš bio šok kada je mlade dete došlo ponudu - ispričao je otac budućeg sedmaka iz ove novobeogradske škole.

SAMO ZA RADNE SVESKE VIŠE OD 9.000 DINARA

Knjige za osmake mahom koštaju kao i za sedmake. Oni koji kupuju udžbenike preko škole, plaćaju ih u pet rata, pa im je na taj način olakšana kupovina istih.

Sem celog kompleta, roditelji osnovaca u školi nudi se mogućnost da poruče samo radne sveske, po ceni od 9.000 dinara, u zavisnosti od drugog stranog jezika. Većina škola okačile su na internet sajtove koje knjige će se koristiti u novoj školskoj godini odnosno od kog izdavača, kako bi roditelji sami mogli da naprave okvirnu kalkulaciju. Mnogi od njih koriste udžbenike od starije dece, odnosno one u kojima se ništa ne piše niti popunjava.

ZA DVOJE DECE OKO 50.000 DINARA

Marković iz Obrenovca ima ju od septembra dva školara - trećaka i sedmaka.

Kako je majka Olivera kazala za „Novu“, i ona i suprug bili su iznenađeni zbog udžbenika za starije dete.

- Zaista sam zgranuta, posebno što nijedan udžbenik od Marka kada je bio treći razred, ne možemo da iskoristimo sada za čerku, pa moramo sve nove da joj kupimo. Markove knjige su preskupe, po dve-tri radne sveske, po dva udžbenika... Čemu to? Pa dok sve pokupujemo, školski pribor, garderobu, patike... Ode 80.000 za njih dvoje - kaže ova majka.

Samo za udžbenike će im trebati skoro 50.000 dinara, dodaje ona.

- Udžbenici, sveske i pernice sigurno 50.000 dinara - kaže Olivera.

Podsetimo, svi beogradski osnovci dobijaju novčanu pomoć od 20.000 dinara, umesto besplatnih udžbenika koji su uvedeni pre dve godine. Polovne knjige su, podrazumeva se, jeftinije i za 50 odsto od novih, pa roditelji mogu izabrati i ovu opciju, a kupiti samo nove radne sveske.

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika bez naslova

Autori: redakcija

Teme: Grad Beograd

Napomena:

Površina: 2102

Naslov: Zla su vremena, i traju

Strana: 20,21,22,23

Društvo na radaru

DUŠAN KOKOT, PREDSEDNIK NEZAVISNOG SINDIKATA
PROSVETNIH RADNIKA SRBIJE

Zla su vremena, i traju

Represija je konstantna prema sistemu obrazovanja u celini. Javnost Dejana Vuka Stankovića zove ministrom osvete, to jasno pokazuje kakva je politika prema obrazovanju. Realno, ako su rešili da usvoje izmene zakona, a jesu, to će biti usvojeno u Skupštini. I možemo svi u so da se pretvorimo, ništa se promeniti neće

Luka Petrušić

GORAN SRDANOV / RADAR

Datum: 20.08.2026
Medij: Radar
Rubrika bez naslova
Autori: redakcija
Teme: Grad Beograd

Naslov: Zla su vremena, i traju

Napomena:
Površina: 2102

Strana: 20,21,22,23

UČINAK MINISTARSTVA PROSVETE pod vodstvom Dejana Vuka Stankovića svakako je najimpresivniji u vladi Đure Macuta. Čak i kada posmatramo samo osnovno i srednje obrazovanje, za nešto više od godinu dana je na stotine nastavnika otpušteno, procenjuje se da je oko 200 direktora škola razrešeno ili pod pritiscima podnelo ostavku, u barem 70 škola je uvedena privremena uprava, elitna novosadska gimnazija „Jovan Jovanović Zmaj“ ubrzano ostaje i bez nastavnog kadra i ugleda... Umesto preciznih podataka o najvećoj čistki u prosveti u novijoj istoriji države, od ministra dobijamo red skretanja pažnje pričama o skraćivanju časova i zabrani upotrebe mobilnih telefona, red najava da će biti još gore.

Zakon o univerzitetu po uzoru na Šešeljev još uvek se samo najavljuje, ali se krnja javna rasprava o izmenama Zakona o osnovama sistema obrazovanja koji će čistku zaokružiti, završava 23. avgusta. Bila je kratka, na jedinoj održanoj tribini pažljivo je probrana podobna publika i valjda treba da budemo srećni što zakon nije predložio neki Mrđić, pa da ne dobijemo ni toliko. A ako se na poštovanju procedura štedelo, na vredanju kritičara nije, pa je Vuk Stanković za našeg sagovornika rekao da je diletant, nitkov, „običan moralni bednik bez ikakve nastavničke biografije“ i otkrio nam da se rektor Vladan Đokić zapravo krije iza njega.

O stanju u prosveti, šta nas tek čeka i o potencijalu za otpor, za *Radar* govori Dušan Kokot, predsednik Nezavisnog sindikata prosvetnih radnika Srbije (NSPRS).

Kako ste doživeli nastup ministra Dejana Vuka Stankovića u kome vas je, između uvreda, optužio da vodite sindikat čiji je cilj da uništi obrazovanje u Srbiji?

Pozvali smo tužilaštvo da ispita te navode da neki sindikati i neke nevladine organizacije prave mreže koje imaju za cilj uništavanje sistema obrazovanja. Ne znam kako može biti teža optužba od te. Naravno, niko se posle toga nije javio iz tužilaštva, tako da ne verujem da neki postupak postoji. A zbog direktno iznetog o meni, tužio sam ga, zato što treba da pošaljemo jasnu poruku da ne prihvatamo takvo ponašanje. Da niko na javnoj poziciji nema pravo da bilo koga vređa, omalovažava ili javno targetira. To prosto nije prihvatljivo. Dobio je tužbu i da bi se drugi ohrabрили da pojure one koji njih maltretiraju. Zaista je tužno i za sramotu naše države i društva ko sada sedi u stolici jednog Dositeja Obradovića.

Da li je uopšte moguće saznati koliko je direktora škola smenjeno ili otišlo pod pritiscima za njegovog mandata?

Kada se govori o ciframa i dalje se citira izjava Vuka Stankovića iz avgusta prošle godine o ukupno sto direktora, a kada znamo da odmazda Ministarstva traje u kontinuitetu već godinu i po dana i samo menja svoje oblike, jasno je o kojoj razmeri štetne pričamo. Procena

je da se radi o 200 ili više ljudi. Oni koji su bili časni i nisu mogli više da štite svoje kolektive su otišli, neki su razrešeni iako nije postojao apsolutno nikakav razlog za njihovo razrešenje, ali je to bila kaznena mera koja treba da uplaši i pokaže da svi mogu tako da prođu – ako vlast reši da ti to uzme jer ti je to ministar i dao. Represija je konstantna prema sistemu obrazovanja u celini. Ne postoji više ideja o kojoj smo pričali nakon strašne tragedije i zločina u „Ribniku“ da dođemo do škole kao srećne zajednice. Vlast je u poslednjih godinu i po dana reagovala na nasilan način u svim školama u kojima je došlo do bilo kakvog kvalitetnijeg organizovanja roditelja i nastavnika, rekao bih u samoodbranama. Jer šta je drugo ono što se dešava, na primer, u Zmaj-Jovinoj gimnaziji, ako nije samoodbrana? U mnogim školama je u školskim odborima koji su ipak organi upravljanja, bez obzira na umanjene nadležnosti, uspostavljena većina nastavnika i roditelja, što autoritarnoj vlasti kakvu imamo nikako ne prija. Zato smo imali nasilna uvođenja privremenih organa upravljanja, a da im se to ne bi više dešavalo u budućnosti, sada na mala vrata uvode izmene zakona pred 1. septembar. A radi se o ozbiljnim promenama o kojima ni zaposleni, a kamoli društvo, ne znaju ništa. Pa ni šta je cilj koji njima vlast želi da postigne – osim osvete.

O kakvim rešenjima je reč?

Recimo, Saveti roditelja koji su bili jedino legitimno mesto okupljanja roditelja u školi i imali predstavnike svakog odeljenja sada se smanjuju. Država poručuje da u velikim školama sa po 50 odeljenja postoji problem da se obezbedi kvorum za sednicu Saveta, što se zaista dešava, ali se rešava na druge načine, ne tako što odlučite da smanjite broj članova na svega osam. To znači da će u jednoj velikoj osnovnoj školi svaki razred sa svim odeljenjima predstavljati samo jedan roditelj. Pritom se navodi da će se ustanova starati o tome da svi budu zastupljeni u Savetu? Šta to uopšte znači, da će škola birati predstavnike roditelja? A ako ustanova odabere osam roditelja koji im odgovaraju, onda će oni odabrati isto takva podobna tri predstavnika za Školski odbor i tu je svaka priča završena. U nekim najrazvijenijim zemljama sveta, poput skandinavskih, direktore biraju isključivo roditelji jer oni imaju najčistiji motiv. Nastavnici mogu da podrže i nekoga ko će im gledati kroz prste, ljudi su kvarljiva roba, ali roditeljima je interes jedino da škola dobro funkcioniše i da nastavnici budu zadovoljni, jer će tako njihova deca da dobiju najbolje obrazovanje. A dok se tamo ide ka decentralizaciji, mi idemo ka centralizaciji.

A da li će izmena olakšati dalje sprovođenje čistki u prosveti?

Najveći problem sa sindikalnog stanovišta jeste uvođenje člana po kome se ne samo gubi posao, nego se gubi i licenca za rad ukoliko zaposleni obustavi obrazovno-vaspitni rad nakon upozorenja direktora da to

Datum: 20.08.2026
Medij: Radar
Rubrika bez naslova
Autori: redakcija
Teme: Grad Beograd

Napomena:
Površina: 2102

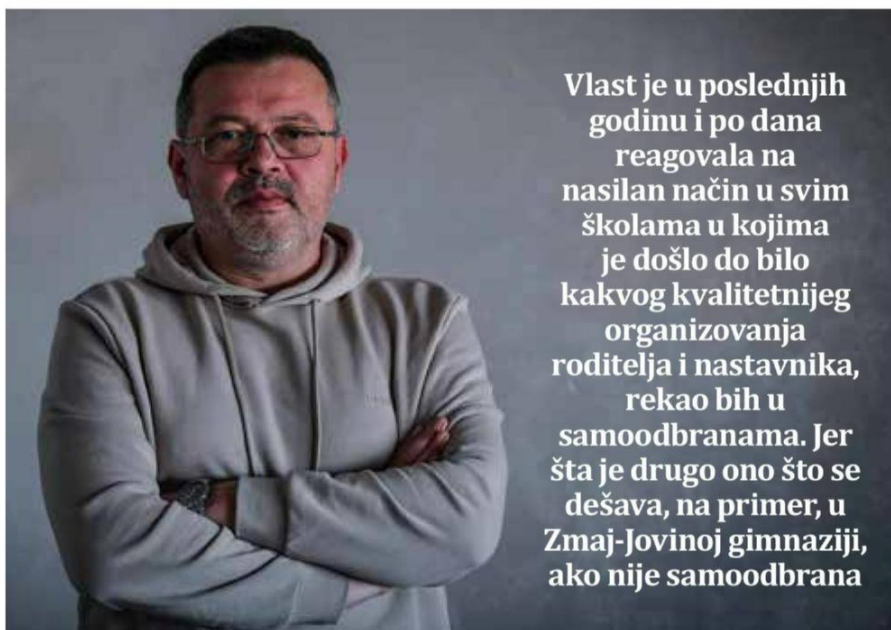

Naslov: Zla su vremena, i traju

Strana: 20,21,22,23

Društvo na radaru

ne čini. I to ostavlja ogromnu rupu za tumačenje o načinu na koji će biti korišćeno. Na primer, do sada je po Zakonu o štrajku jedini legitimni oblik obustave rada u školama bio štrajk upozorenja, koji može da traje do sat vremena i za koji nije definisan minimum procesa rada. Šta se dešava ukoliko sindikat, zbog nekih dešavanja u školi, donese oduku na nivou škole da upozori javnost tako što će na sat vremena da obustavi rad? Da li svako od tih zaposlenih rizikuje da izgubi licencu za rad? Ako prođe ovaj zakon – da. Štaviše, mislim da će se naći u većem problemu od nastavnika koji nisu redovno dolazili na svoje časove, a naravno da u sistemu ima i takvih. Takvi će biti pošteđeni, a stradaće oni koji iz opravdanog razloga žele da ukažu na neki problem. Mi i dalje pričamo o javnim školama, nisu to privatne škole čiji su vlasnici ministri i predsednici vlade. Ali se ponašaju kao da su njihovo privatno vlasništvo.

Vlast je u poslednjih godinu i po dana reagovala na nasilan način u svim školama u kojima je došlo do bilo kakvog kvalitetnijeg organizovanja roditelja i nastavnika, rekao bih u samoodbranama. Jer šta je drugo ono što se dešava, na primer, u Zmaj-Jovinoj gimnaziji, ako nije samoodbrana

I nakon takvog postupka, oni više ne bi mogli ni da rade u nekoj drugoj školi?

Tako je, shvatili su da je to rešenje za sve one stručne ljude koje su oterali (a takvog kadra inače nedostaje). Jer ako oteraš nastavnika fizike iz neke beogradske gimnazije, on ako želi da ostane u sistemu obrazovanja naći će posao gde god želi u Beogradu. Ako bi se radilo na način kako su sad predvideli, to više ne bi bilo moguće.

Prošlog leta su bili ugroženi nastavnici koji su imali ugovor na određeno vreme. Njih je puno, samim tim je i čistka bila vidljiva. Znamo za par stotina ljudi, a sigurno je cifra mnogo veća – ko zna šta se dešava po selima na jugu. Vidimo da nastavnici tamo zalepe nalepnicu, pa idu u zatvor.

U zakonu postoji i zabrana organizovanja učenika u grupe i klubove, menja se uloga Saveta roditelja koji više o određenim pitanjima ne daje mišljenje već se samo obaveštava o odlučenom, tako su i neka bedna prava dodatno smanjena i najbolje bi bilo da se taj restriktivan zakon uopšte ne nalazi u Skupštini. Ključno je to što nema prave javne rasprave i stručna javnost nije bila uključena. Ne pričamo o nekim hitnim vanrednim izmenama, već o klasičnoj izmeni zakona za koju javna rasprava ne može da bude plod nečije dobre volje.

Ministarstvo je nekakvu raspravu otvorilo, doduše sa bogatim programom koji predviđa samo jedan javni događaj, samo u Beogradu.

I na toj tribini su popunili 95 posto sale svojim ljudima. Pa ti daju pet karata, ti ako hoćeš da udeš udi, ili nećeš da udeš zato što napolju ostaje 200 ljudi kojima je zabranjeno da uđu. A ako te i puste, moraš da ostaviš mobilni telefon, a ne mogu ni novinari da uđu. Ima li smisla učestvovati u radu nekog takvog tela?

Zla su vremena i traju. Javnost Dejana Vuka Stankovića zove ministrom osvete, to jasno pokazuje kakva je politika prema obrazovanju. Poražavajuće je što su nazovireprezentativni sindikati – pošto im reprezentativnost godinama nije proverena uprkos zahtevima koje smo upućivali – ponovo učestvovali u tome. Kažu da nisu imali prilike da vide sve izmene zakona, već im je Ministarstvo pokazalo dva ili tri člana oko kojih mogu da se pitaju, ali su oni na tu ulogu pristali. I sada imamo jedan okončan postupak, iako ništa tu nije urađeno u skladu sa zakonom, i očekujem da će to brzopotezno biti usvojeno u Skupštini.

Godinu i po dana se Ustavni sud ne oglašava oko diskriminatornog kolektivnog ugovora koji favorizuje članove

reprezentativnih sindikata, ali se pojavila presuda Višeg suda u Beogradu koji je potvrdio da su u slučaju jedne profesorke neisplaćivanjem punog iznosa jubilarne nagrade prekršeni i Ustav i Zakon o zabrani diskriminacije i Zakon o radu. Ima li onda nade i za politički smenjene direktore i nastavnike?

Ta odluka je kasnije vraćena na ponovno odlučivanje prvom stepenu, ali je u drugom takvom slučaju u Novom Sadu presuda upravo potvrđena na apelaciji. Takva diskriminacija traje već više od dve godine i pitanje je koliko stotina ili hiljada kolega je oštećeno u prethodnom periodu. Mnogi su podneli tužbe, ali mnogima je neprijatno da tuže školu u kojoj rade, a drugo rešenje ne postoji.

Datum: 20.08.2026
Medij: Radar
Rubrika: bez naslova
Autori: redakcija
Teme: Grad Beograd

Napomena:
Površina: 2102

Naslov: Zla su vremena, i traju

Strana: 20,21,22,23

Kada je reč o direktorima i nastavnicima koji su ostali bez posla, a za koje se može jasno utvrditi da je reč o političkoj odluci koja nije zasnovana na objektivnim merilima, u toku su upravni sporovi. U nekim slučajevima nam je poverenik za zaštitu ravnopravnosti izdao mišljenje da se ljudi moraju vratiti na posao, međutim škole po pravilu ne poštuju odluke poverenika i tu smo ušli u sudske postupke jer smo onda morali da tužimo školu. Još uvek nema presuda, samo što u slučaju razrešenih direktora postoji dodatni problem jer čak i da dobiju sporove to ih neće vratiti na funkciju, već sud može da naloži jedino raspisivanje novog konkursa.

Prošle godine se masovna obustava nastave uglavnom dešavala mimo „tradicionalnih“ sindikalnih struktura i videli smo osnivanje mreža poput Pulsa beogradskih osnovnih i srednjih škola. Da li će iskustvo takvog organizovanja omogućiti snažnije reagovanje povodom izmena zakona? Ili je presudnije to što je generalno opala borbena atmosfera u društvu?

Mislim da trenutak nije dobar za borbu. Pre dve godine smo uradili više nego sjajne stvari i prosveta je pokazala da u njoj, uz sve ovo što joj rade, ipak još uvek rade ljudi sa kičmom. Ali mi još uvek plaćamo cenu tadašnjeg izostanka podrške drugih i zato ne verujem da je moguće nešto u narednoj školskoj godini. Što ne znači da ako dođe do nekih širih društvenih dešavanja prosveta neće opet biti tu. Ubeđen sam da hoće, ali neće impuls krenuti od nje i mislim da bi to bilo bezobrazno očekivati. Uz dužno poštovanje svakoj profesiji, prosveta se pokazala i dokazala – prošlog februara je između 30.000 i 40.000 nastavnika bilo u obustavi rada. I nismo štrajkovali zbog loših školskih programa ili plata, nego zbog loših vlasti.

Neformalne organizacije koje su nastale u tom periodu su manje-više prestale sa radom, jer to i nisu dugoročne priče. NSPRS je od tada porastao za oko 3.000 članova, ali voleo bih da su svi ti ljudi udružili sa nama i da sada imamo jednu ozbiljnu snagu, bar da se kvalitetnije brani. A delimo iste vrednosti, međutim postojao je narativ koji je na žalost dolazio i od studenata: neće-

Prošlog leta su bili ugroženi nastavnici koji su imali ugovor na određeno vreme. Njih je puno, samim tim je i čistka bila vidljiva. Znamo za par stotina ljudi, a sigurno je cifra mnogo veća – ko zna šta se dešava po selima na jugu. Vidimo da nastavnici tamo zalepe nalepnicu, pa idu u zatvor

i resurse na nešto što je unapred osuđeno na neuspeh.

Kako smo došli do toga da nakon protesta zaposlenih, zahteva za disciplinskim postupkom i krivične prijave protiv direktora Jovine gimnazije u Novom Sadu, ministar prosvete izlazi sa rešenjem da se gimnazija „vрати“ SPC koja je nije ni podigla?

Očigledno u toj priči nije samo izvršna vlast, nego je na neki način umešana i Crkva. Zbog čega drugog ministar nije povukao iz škole direktora Radivoja Jovovića, kao što je uradio sa Dankom Nešović? Sama ideja nije potekla od Vuka Stankovića, Stojković ju je izneo nastavnom kadru još pre sedam-osam godina i neuspešno gurao neko vreme. A izjavu ministra tumačim – ako već Crkva ne da da ga smenimo, 'ajde onda da joj ga vratimo, pa nek oni vide šta će sa njime.

Ono što je fakat je da smo od elitne gimnazije koja upisuje nadarenu decu iz cele zemlje već u sedmi i osmi razred, poput Matematičke u Beogradu, došli do toga da od

11 odeljenja devet nije popunjeno. I da je za upis svakog profila u Jovinoj bilo potrebno manje bodova nego u bilo kojoj drugoj gimnaziji u Novom Sadu. Kvalitet nastave je drastično opao još prošle godine kada više od 30 univerzitetskih profesora, koji su tamo dodatno radili, nisu dobili produžetke ugovora. U poslednjem naletu je suspendovano petoro nastavnika – zanimljivo, svi članovi našeg sindikata. I taj postupak je nekakva prethodnica izmeni zakona, pošto ih inspekcija tereti upravo zbog toga što nisu imali minimum procesa rada za vreme štrajka upozorenja. Minimum procesa rada, u štrajku koji traje 60 minuta. ■

I dalje se citira izjava ministra Stankovića iz avgusta prošle godine o ukupno sto direktora koji su razrešeni ili otišli, a kada znamo da odmazda Ministarstva traje u kontinuitetu već godinu i po dana i samo menja svoje oblike, jasno je o kojoj razmeri štete pričamo. Procena je da se radi o 200 ili više ljudi

Datum: 20.08.2026
Medij: Radar
Rubrika bez naslova
Autori: Milan Radonjić
Teme: Grad Beograd

Napomena:
Površina: 1047

Naslov: Mobilizacija lojalista za utoverivanje straha

Strana: 24,25

Društvo na radaru

REANIMACIJA KOORDINACIONOG TELA ZA BORBU PROTIV TERORIZMA

Mobilizacija lojalista za utoverivanje straha

Zabrinjavajuća su saznanja o delovanju ad hok operativnih centara, čije jezgro čine penzionisani pripadnici MUP-a, BIA i VBA, angažovani da kao neka vrsta aktivne pretnje kolebljivcima zategnu razlabavljenju infrastrukturu vladajuće stranke i mreže njenih simpatizera

Milan Radonjić

PROMENA RETORIKE PROREŽIMSKIH tabloida koji ovih dana gotovo svaku opozicionu aktivnost karakterišu kao anarhizam i terorizam, kao i reanimacija Nacionalnog koordinacionog tela za sprečavanje i borbu protiv terorizma (NKT), izvesno je više od slučajnosti, saglasni su sagovornici *Radara*. Paralelno, izvori našeg lista ukazuju na aktivnosti na formiranju ad hok operativnih centara, čije jezgro čine voljni penzionisani pripadnici MUP-a, Bezbednosno-informativne agencije (BIA) i Vojnobezbednosne agencije (VBA), angažovani na zatezanju razlabavljene infrastrukture vladajuće stranke i mreže njenih simpatizera.

Kada se na to dodaju odranije poznata stremljenja ključnih lojalista za stvaranje nove civilno-vojne službe bezbednosti, dobija se slika stanja u sektoru bezbednosti u kome uniforme, činovi, podela nadležnosti i hijerarhija, danas čine samo ljušturu za istinsko ustrojstvo bespogovorne odanosti vlasti.

„Zabrinjavajuće je da su na teritoriji šireg centra Beograda formirana čak tri operativna centra u kojima su angažovani penzionisani radnici MUP-a, BIA i VBA, sa zadatkom da proveravaju kretanja i kontakte članstva i simpatizera SNS-a i obezbede njihove sigurne glasove, odnosno da budu neka vrsta aktivne pretnje kolebljivcima“, govori izvor *Radara*, upućen u poslove bezbednosti. „Ne zna se ko tim ljudima rukovodi, niti da li su uopšte formalno angažovani i u kom svojstvu deluju.“

Kako nezvanično saznajemo, jedan od objekata koji se koristi za ovu namenu je nedavno renovirana bivša zgrada Beka u Bulevaru Vojvode Bojovića na Dorćolu, te neki objekti u vlasništvu EPS-a na Novom Beogradu.

U kontekstu postavljanja lojalističke infrastrukture vest o reanimaciji Nacionalnog koordinacionog tela za sprečavanje i borbu protiv terorizma, koje bi u normalnim okolnostima imalo svoju ulogu u procesu približavanja Evropskoj uniji i usklađivanju bezbednosnih stan-

darda sa EU, dobija potpuno drugu dimenziju. Posebno kada se uzme u obzir odabir kadrova koji bi ovo telo trebalo da vode.

Na čelo NKT-a kao koordinator nedavno je postavljen Veljko Odalović, iskusni SPS kadar sa Kosova, koji je pratio Ivicu Dačića u njegovom hodu kroz institucije. Dok je Dačić bio premijer on je bio generalni sekretar Vlade, pa potom generalni sekretar Ministarstva spoljnih poslova i Skupštine Srbije. Trenutno je v. d. sekretara Ministarstva unutrašnjih poslova, a jedno vreme bio je i državni sekretar u Ministarstvu poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede, sekretar Republičke izborne komisije, načelnik Kosovskog okruga...

Usluge ovog SPS eksperta opšte prakse građane Srbije koštaju danas „svega“ 577.354 dinara mesečno. Naime, Odalović pored penzije od 167.444 dinara, prima i platu u MUP-u od 318.745 dinara, a mesečno prihoduje i 91.165 dinara kao predsednik Komisije za nestala i kidnapovana lica. Na čelu ovog tela nalazi se od 2006. Dugogodišnji je predsednik mešovite komisije privrednog društva Di-pos, za koje je Savet za borbu protiv korupcije u izveštaju napisao da je u bescenje izdavalo i prodavalo luksuzne objekte privilegovanim kupcima bliskim vlasti.

Na mesto Odalovićevog zamenika u NKT imenovan je Marko Kričak, nekadašnji komandant Jedinice za obezbeđenje određenih ličnosti i objekata (JZO) i aktuelni načelnik Uprave kriminalističke policije, prepoznatljiv po prebijanju studenata u protestu, kao i brojnim skandalima koji su od početka pratili njegovo šefovanje u UKP-u, ali i iskazima osumnjičenih u slučaju ubistva na Senjaku da ih je upravo on prebijao.

Pomoćnici koordinatora NKT su Bojan Dimić, načelnik Prve uprave BIA (za terorizam i organizovani kriminal) i Nenad Bogosavljević, načelnik Službe za borbu protiv terorizma i ekstremizma MUP-a. Ova služba sastoji se od Odeljenja za borbu protiv terorizma i Odeljenja za borbu

Datum: 20.08.2026
Medij: Radar
Rubrika: bez naslova
Autori: Milan Radonjić
Teme: Grad Beograd

Napomena:
Površina: 1047

Naslov: Mobilizacija lojalista za utočivanje straha

Strana: 24,25

MILOŠ TESIĆ/AINMAGES

Koordinator: Veljko Odalović uvek je pratio Ivicu Dačića u njegovom hodu kroz institucije, od Vlade Srbije, SMIP-a, preko Skupštine, do MUP-a, gde je sada v. d. sekretara

MUP SRBIJE

Zamenik koordinatora: Marko Kričak, načelnik UKP-a i bivši komandant JZO, kome je glavna preporuka za zaposlenje u BIA bio Bojan Dimić, blizak Zvonku Veselinoviću

protiv ekstremizma, kao i četiri terenska odseka, u Beogradu, Novom Sadu, Nišu i Novom Pazaru.

Bogosavljević je, po uzoru na Kričak, uzeo učešće u prebijanju demonstranata na majskom protestu na Slaviji, a pre toga došao je u žižu javnosti 2021, kada je njegova služba nadzirala komunikacije ekstremnog desničara Miše Vacića. Tada su poslanici Stranke slobode i pravde izneli u javnost informacije da su sa Vacićem komunicirali Aleksandar i Andrej Vučić i da su tako „uleteli na mere“ nadzora komunikacija.

Bojan Dimić, takođe kosovski kadar, jedna je od najuticajnijih figura u BIA. Kako zbog funkcije koju sada ima Prva uprava BIA, nastala spajanjem nekadašnje prve i treće uprave, te sada pokriva i kontraobaveštajni rad i borbu protiv terorizma i organizovanog kriminala, tako i zbog prijateljskog odnosa sa Zvonkom Veselinovićem, koji je ujedno bio i glavna preporuka za zaposlenje Marka Kričaka u BIA.

Iako je NKT osnovan još 2019, sve do sada to telo nije funkcionisalo „u punom kapacitetu“. U startu je na mesto koordinatora bila postavljena Dijana Hrkalo, da bi je ubrzo zamenio Vladimir Rebić, bivši direktor policije, a njega je kasnije zamenio Dragan Vasiljević, aktuelni direktor policije.

U sadašnjem izdanju ovo novo telo koje pored MUP uključuje i vojne i civilne službe bezbednosti, ali i predstavnike Uprave za sprečavanje pranja novca, ministarstva spoljnih poslova i evropskih integracija, Javnog tužilaštva za organizovani kriminal, Vrhovnog javnog tužilaštva i Kancelarije Saveta za nacionalnu bezbednost, brojaće 43 člana, odnosno stalne članove i njihove zamenike.

Iako su na prethodnoj sednici NKT-a učestvovali i predstavnici VBA i VOA, interesantno je da oni nisu zauzeli nijednu formalnu poziciju u ovom telu, što je u suprotnosti sa sve prominentnijom ulogom koju u „borbi protiv terorizma“ i „unutrašnjih neprijatelja“ poslednjih meseci ima

VBA. S druge strane, to je u skladu sa tajnošću kojom je obavijena skoro svaka informacija u vezi sa Vojskom Srbije, od brojnog stanja do unapređenja, od kada je general Đuro Jovanić postavljen na mesto direktora VBA, septembra 2018. Njegov petogodišnji mandat direktora VBA istekao je pre skoro tri godine, u septembru 2023, ali se on i dalje volšebno nalazi na toj poziciji. Iz kabineta predsednika Republike nisu odgovorili na upit *Radara* kojim aktom je Jovanić ponovo postavljen na tu funkciju.

Ova agencija je, kako smo ranije pisali, pod rukovodstvom generala Jovanića stavila pod potpunu kontrolu Vojnoobaveštajnu agenciju i upravo iz njenih krugova dolaze impulsi za pojačanu represiju, ali i objedinjavanje svih bezbednosnih resursa u cilju očuvanja režima. S tim u vezi, naši poverljivi izvori ukazuju da su se, pored gole represije, koju ova Vladina agencija demonstrira prema pripadnicima Vojske, ali i vojnim komentatorima poput Aleksandra Radića, pod njenim udarom našli i prošle godine u tišini penzionisani general Zoran Stojanović, bivši direktor VOA i nekoliko njegovih bliskih saradnika, koji su takođe pod striktnom prismotrom.

Zbog svega ovoga reanimacija jednog ovakvog tela kao što je NKT, pored već postojećih Saveta za nacionalnu bezbednost i zaštitu tajnih podataka i Biroa za koordinaciju službi bezbednosti, može se sagledavati iz perspektive borbe protiv unutrašnjeg neprijatelja, a posebno neprijatelja, „kolebljivaca“ u sopstvenim redovima. I pre se može razumeti kao nastavak dosadašnjih napora i velikih investicija, kojima u poslednjoj fazi svoje vladavine režim Aleksandra Vučića pokušava da stvori službu po svojoj volji, spremnu i sposobnu za represiju većih razmera.

Ipak, pre svega toga mora se zaustaviti već započeto paranje džempera. To se može i vatrom, ali uvek postoji opasnost da se njome dezintegracija tkanja neće zaustaviti, već da će plamen progutati ceo komad odeće. ■

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika: bez naslova

Autori: Dragana Nikoletić

Teme: Aleksandar Šapić; Expo 2027/Expo Beograd 2027; Grad Beograd

Napomena:

Površina: 1054

Naslov: Paklena sudbina

Strana: 36,37

Društvo na radaru

TOPLOTNI UDAR NA NAJBRANJIVIJU

Paklena sudbina

Kada preživljavanje zavisi od toga ima li neko novca da kupi vodu, klimatska kriza prestaje da bude samo ekološki i postaje duboko socijalni problem. Deca ulice nemaju gde da se sklone vikendom, tako su odlučili nadležni

Dragana Nikoletić

ZOVEMO IH DECOM koja žive i rade na ulici da ih ne bismo dodatno stigmatizovali, ali i da bismo u najkraćem opisali uslove pod kojima egzistiraju. Njihova stanista najčešće su barake po neformalnim naseljima, kojih samo u Beogradu ima oko 160, po grubim procenama. I gde živi između 20.000 i 30.000 ljudi, mahom romske etničke pripadnosti.

U tim improvizovanim objektima od raznog materijala, žitelji nemaju legalan pristup struji, tekućoj vodi, kanalizaciji, niti poseduju bilo kakvu vrstu kupatila.

Većina baraka prokišnjava, lako ih odnese poplava ili zahvati požar. Bud zbog loše gradnje buja po zidovima. Podovi su neretko zemljani, prozore imaju samo imućniji, dok su ostali lišeni prava na dnevno svetlo i protok vazduha.

„Socijalna isključenost i visok stepen diskriminacije vode u ovakvo ekstremno siromaštvo, nezamislivo većini naših sugrađana“, navodi Mina Medić, programska di-

rektorka Centra za integraciju mladih (CIM). Pod čijim okriljem funkcioniše Svrtište, na dve beogradske adrese, gde ugrožena deca od pet do 15 godina mogu da se sklone, okupaju se, dobiju tri obroka, podršku pri učenju, zdravstvenu pomoć kad su bolesna...

Oko 350 njih ovde tokom radne nedelje koristi navedene usluge, dok ih na ulici ostaje mnogo više. „Prema istraživanju koje je Centar sproveo krajem 2022, došli smo do podatka da u neformalnim naseljima na teritoriji deset centralnih beogradskih opština, živi oko 2.000 dece od 0 do 18 godina“, dodaje Medićeve.

Njih između 700 i 1.200 uključeno je u neki oblik rada na ulici, čak i tokom elementarnih nepogoda, kakvom može da se smatra toplotni talas što ovih nedelja, pa i meseci, hara Srbijom. Jer, posao ne sme da stane, kako bi porodice preživele, makar i na najelementarnijem nivou.

Istina, na maltene plus 40, ređe ćemo ih videti kako peru šoferšajbne na raskrsnicama, rizikujući sunčanicu i toplotne udare. Ali, ta deca će i dalje ići od stola do stola po kafanama i kafićima, nudeći od sebe srećnijima i privilegovanim paketiće papirnatih maramica, olovke, upaljače, priveske... I dalje će pevati i svirati po sredstvima javnog prevoza, sakupljati sekundarne sirovine, sama ili sa svojim roditeljima, pružati ruku uz molbu da im se udeli „neki dinar“.

Na opasnosti takvih aktivnosti po paklenim vrućinama niko ih neće upozoriti. Njihovi bližnji stoga što im je i neznatna zarada prioritet, u situaciji kada nemaju nikakav sigurni izvor prihoda. A zvaničnici zato što su im i ti mališani, i njihovi očevi i majke krajnje nebitni (osim u vreme izbora).

Jedino zvanično mesto gde se ova deca koja žive i rade na ulici osećaju uvaženom i gde su njihove potrebe prepoznate, upravo je Svrtište. Zato ono

FILIP KRANČANIC RADAR

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika: bez naslova

Autori: Dragana Nikoletić

Teme: Aleksandar Šapić; Expo 2027/Expo Beograd 2027; Grad Beograd

Napomena:

Površina: 1054

Naslov: Paklena sudbina

Strana: 36,37

beleži porast broja korisnika za trajanja nesnosnih žega, kao uostalom i dok su temperature ekstremno niske, kako Medić primećuje. Na nesreću, tokom vikenda, te oaze mira, reda, sigurnosti... zatvorene su od relativno nedavno.

Da podsetimo: 2. marta 2026. Centar za integraciju mladih objavio je da će zbog nedostatka finansijskih sredstava ubuduće raditi samo radnim danima od 9 do 17 časova. „Novac koji smo dobijali preko projekata i od donacija postao je nedovoljan nakon 19 godina postojanja Svratista. Zatražili smo pomoć od Grada, i ona nam je u prvom trenutku obećana, ali potom uskraćena“, naša sagovornica sažima. Tako Ekspo i slični megalomanski poduhvati vlasti jedu i skromnih osam evra koji bi pokrili boravak svakog deteta u Svratistu subotom i nedeljom, tokom kojih bi oni trebalo da život stave na pauzu u aktuelnim okolnostima. CIM ne bi da im daje lažnu nadu, povremeno otvarajući vrata tih ustanova vikendom. „Deca traže kontinuitet“, zaključuje Medićeva nešto što bi morala da zna i država. Užarenom letu se može da ignoriše datu činjenicu.

Odrasli pod najjačim udarom letnjih neuslova nemaju stalni krov nad glavom, pa se za njih kaže da su osobe u situaciji beskućništva. Do toga ih dovode razni, često udruženi faktori, od ekstremnog siromaštva, oštećenog mentalnog zdravlja, preko porodičnog nasilja, do izostanka adekvatne podrške u pogledu osamostaljivanja, kad kao adolescenti izađu iz sistema alternativnog staranja.

„Njih sistem prepoznaje samo kroz kratku definiciju u Zakonu o stanovanju i održavanju zgrada, dok su ta lica izostavljena u ključnim delovima Zakona o socijalnoj zaštiti“, naglašava Igor Mitrović, direktor humanitarne organizacije ADRA. Budući pravno nedefinisani, za njih zaправо niko nije nadležan.

Ni popisi stanovništva ih ne obuhvataju, s obzirom na to da se drže nedovoljno sveobuhvatne metodologije, oslanjajući se na podatke centara za socijalni rad, s kojima ovi ljudi, sudbinom ukleti, mahom nemaju kontakta. Ili su se razočarali u institucije, videći ih kao nezainteresovane i spore, pa im se i ne obraćaju za pomoć.

U suprotnom, sistem ih registruje kao korisnike socijalnih davanja, osobe sa invaliditetom, žrtve porodičnog nasilja, ili po više osnova istovremeno, ali ne i po socijalnoj potrebi za obezbeđivanjem nekakve stambene podrške. Zato je pojam o njihovom broju okviran, stečen terenskim radom organizacija civilnog sektora, te je procena da ljudi bez krova nad glavom ima nekoliko hiljada, samo u prestonici.

Njihov broj iz dana u dan raste, što je dobra vest po gradonačelniku Aleksandru Šapiću. Jer to je „dokaz da je Beograd postao metropola, s obzirom da najbogatiji gradovi imaju problem sa beskućnicima“. Različita su mesta gde oni privremeno ili stalnije borave, od napuštenih

prostora i straćara, do domova ljudi s kojima su u partnerskim, rodbinskim ili prijateljskim odnosima. Takav život privremenih rešenja opterećen je nesigurnostima i povlači ekonomsku i druge vrste zavisnosti, po Mitrovićevim zapažanjima.

Zimi neke od njih vidamo po podzemnim prolazima, ušuškanе u čebad i jorgane koje im donose empatični građani. Leti malo hlada traže po parkovima i Adi Ciganliji, ili po klimatizovanim tržnim centrima. Začudo ih nema po vizantijski plavim autobusima i tramvajima, koji se ne vrte ukруг kao nekadašnja „dvojka“, te bi morali napolje ne poslednjim stanicama.

Sistem im trenutno ne nudi ništa, budući da je Prihvatište za odrasla i nezbrinuta lica u Kumodražskoj lane srušeno, da bi se na istom mestu napravilo novo, neznatno uvećanih kapaciteta. „Tih budućih 142 umesto 104 kreveta, svakako je nedovoljno spram realnih potreba, i samo je pokazatelj zanemarivanja rastućeg jaza između ekstre-

mno bogatih i ekstremno siromašnih“, kako zapaža Brankica Janković, bivša poverenica za ravnopravnost. Ovih užarenih dana, poslednji su prepušteni drastičnom riziku po ionako često već rušeno mentalno i fizičko zdravlje. Čija je zaštita kao osnovnog ljudskog prava zagarantovana srpskim Ustavom, kao i međunarodnim konvencijama.

Stepen rizika zavisi od trenutnog zdravstvenog statusa, pola, starosti, vremena provedenog na ulici, staža

trpljenja porodičnog nasilja, postojanja socijalne mreže podrške... Ako li podlegnu opasnostima visokih temperatura, Hitna pomoć će reagovati, bez obzira na to da li ugroženi ima ili nema zdravstvenu knjižicu.

„Problem nastaje kada je potrebna dalja dijagnostika i dalje lečenje, ili kontrole, jer te usluge ne mogu da koriste lica bez zdravstvenog osiguranja“, primećuje naš sagovornik. Takve su često osobe u situaciji beskućništva, neretko i bez lične karte. Toplotni udar može da spreči dovoljna hidratacija, opominju zdravstveni radnici. Uprkos tome, Grad raspolaže sa samo 10 cisterni sa pijaćom vodom, dok nijedna nije raspoređena u blizini neformalnih naselja, niti na uobičajenim pravcima kretanja ljudi bez krova nad glavom. Javnih česama ima zvanično 205, ali mnoge leti presuše, kao i fontane. Njima se diče gradski čelnici, iako su samo dekorativne i ne predstavljaju način adaptacije grada na rastuće vrućine, za razliku od ostalih „bogatih metropola“.

Dakle, ovde život zavisi od stotinak dinara, koliko košta flaširana voda. Ko nema, lako može biti žrtvom klimatskih promena i rastućih klasnih podela. Jer, kada preživljavanje zavisi od toga ima li čovek novca da kupi vodu, klimatska kriza prestaje da bude samo ekološki i postaje duboko socijalni problem. ■

Datum: 20.08.2026
Medij: Radar
Rubrika bez naslova
Autori: Nataša Korlat
Teme: Grad Beograd

Napomena:
Površina: 1260

Naslov: Porodica Kolarov gradi četiri luksuzne zgrade na Dedinju

Strana: 42,43,44

Ekonomija na radaru

**NA MESTU VILE OD 230 KVADRATA NIČE KOMPLEKS
OD SKORO 7.000 KVADRATNIH METARA**

Porodica Kolarov gradi četiri luksuzne zgrade na Dedinju

Tijani Kolarov i Unak investu Nikole Kolarova, rođenog brata nekadašnjeg reprezentativca Aleksandra, odobrena je gradnja objekata čija će površina biti skoro 30 puta veća od postojeće vile, ali je to sitnica u odnosu na ono što na Slaviji gradi njihov „kolega“ Dejan Stanković

Nataša Korlat

SADA JE VEĆ pitanje dana kada će na Topčiderskom vencu broj 4, u beogradskom naselju Dedinje, jedna stara vila od 230 kvadrata biti srušena, a na njenom mestu, kako to nalaže sad već ustaljena praksa u glavnom gradu, biti podignute četiri luksuzne višespratnice, površine koja je skoro 30 puta veća od postojećeg objekta. Investitori su Tijana Kolarov i kompanija Unak invest u vlasništvu Nikole Kolarova, rođenog brata nekadašnjeg fudbalskog reprezentativca Aleksandra Kolarova i već su dobili građevinsku dozvolu, a pre devet dana i prijavu radova, što znači da radovi na terenu mogu da krenu.

I u elitnom naselju Dedinje, koje doskoro nije bilo zapljusnuto masovnom stanogradnjom, makar ne kao u ostalim delovima Beograda, investitori mogu naći slobodne kvadrate. Biznismeni bliski vlasti češće kupuju stare vile, pa ih rekonstruišu i dograđuju, zidaju bazene i garaže na prostranim parcelama, sa svih strana okružene zelenilom... Iako je to ređi slučaj, neki pribegava-

ju rušenjima, pa na njihovim mestima grade luksuzne zgrade. Podržani od strane beogradske vlasti, za njih se pišu prilagođeni planovi detaljne regulacije, potom ih i odobravaju u Skupštini grada, pa se usvajanje lokacijskih uslova i dobijanje građevinske dozvole svodi na formalnost, iako je u ovom slučaju reč o delu grada koji na papiru uživa najveći stepen istorijske i kulturne zaštite.

U centru pažnje javnosti već neko vreme je gradnja luksuznih objekata na Dedinju, iza koje stoje članovi porodice fudbalera Aleksandra Kolarova. Kada su stanari tog naselja, između Muzeja stare Jugoslavije, Konavljanske ulice i Topčiderskog venca saznali šta se sprema u njihovom komšiluku, bili su zabrinuti. Na Plan detaljne regulacije koji je krajem 2024. bio na javnom uvidu podneti su prigovori, ali to nije pomoglo. Firmi Unak invest i Tijani Kolarov, koji se vode kao investitori, odobrena je gradnja ne jednog, nego četiri objekta, odnosno lamele, čija će površina biti skoro 30 puta veća od postojeće vile.

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika bez naslova

Autori: Nataša Korlat

Teme: Grad Beograd

Napomena:

Površina: 1260

Naslov: Porodica Kolarov gradi četiri luksuzne zgrade na Dedinju

Strana: 42,43,44

INSTAGRAM/BUDUCNOSTSRBLUEAV

Prema građevinskoj dozvoli, na adresi Topčiderski venac 4, na parceli koja se prostire na svega 3.622 kvadratna metra, biće sazidan „ugaoni slobodnostojeći stambeni objekat“ sa četiri lamele, koje će se sastojati od podruma, prizemlja, prvog i povučenog sprata, ukupne bruto površine od 6.598 kvadrata, sa 12 stambenih jedinica i 31 garažnim mestom u podzemnom delu. Piše i da će u tom kompleksu biti postavljena četiri lifta.

Takođe se navodi da je prosečna cena novogradnje po kvadratu 307.297 dinara, što bi mogla da bude građevinska cena, budući da novoizgrađeni kvadrat u ovom delu Beograda na tržištu košta više od 5.000 evra. Predračunska vrednost radova procenjena je na 1.394.331.624 dinara ili oko 12 miliona evra.

I u dostupnoj dokumentaciji navodi se da na mestu gde će Kolarovi zidati luksuzni kompleks već postoji objekat, koji prema podacima iz Katastra ima površinu od 230 kvadrata. Ta stara vila će pre početka gradnje biti srušena, što je građevinskom dozvolom i naloženo.

Plan detaljne regulacije i u ovom slučaju izrađen je na inicijativu investitora, firme Unak invest, koja je osnovana 2022. U stopostotnom je vlasništvu Nikole Kolarova, bivšeg fudbalera i rođenog brata mnogo poznatijeg nekadašnjeg reprezentativca Aleksandra Kolarova. Prema dostupnim podacima, igrao je za Čukarički, Borac iz Banjaluke, Olimpik Sarajevo i Indiju, a u „graditeljskoj“ karijeri nailazio je na otpor. Kao investitor se vodi i javnosti nepoznata Tijana Kolarov, mada se može pretpostaviti da su, sudeći po prezimenu, u rodbinskim vezama.

I njihov prethodni projekat, u kojem je učestvovao i Aleksandar Kolarov kao suinvestitor, kod građana izazivao je protivljenje. Zbog izgradnje sedmospratnice u Mišarskoj ulici na Vračaru, čija se vrednost procenjivala na oko 5,3 miliona evra, građani su protestovali. Govorili su da se izgradnjom u toj ulici narušava ne samo njen izgled, nego se ugrožavaju i kulturni spomenici i zaštićeni objekti.

Prema pisanjima medija, članovi porodice Kolarov za taj objekat dobili su građevinsku dozvolu svega nekoliko meseci od osnivanja firme

Unak invest, a pojedini su tvrdili da je izdata nezakonito. „Postojao je urbanistički projekat, koji je prošao, usvojen je i na osnovu toga izdata je građevinska dozvola. Ali ono što je sporno, kao i za Mišarsku 9, prema urbanističkim planovima višeg reda i građevinskim parametrima nije smela da se izda dozvola“, poručila je Sanja Solarević iz udruženja građana „Naša mesna zajednica“.

Braća Kolarov nisu jedini fudbaleri koji su se okrenuli stanogradnji. U tom poslu zapravo mnogo bolje prolazi njihov „kolega“ Dejan Stanković, koji je nedavno završio drugi trenerski mandat u Fudbalskom klubu Crvena zvezda, ostavkom nakon eliminacije u kvalifikacijama za Ligu šampiona. On u strogom centru Beograda, na Slaviji, prekoputa parka Manjež, sa firmom Maison Royal u kojoj je suvlasnik, zida veliki stambeno-poslovni kompleks „King's Circle Residences“.

Planirano je da se u oko 48.000 kvadrata, podeljenih u četiri lamele, nalazi više od 200 luksuznih stanova, spa centar, podzemna garaža, dečija igraonica, kao i veliki broj prodavnica i ugostiteljskih objekata. Gradnja ovih objekata u međuvremenu je ozbiljno odmakla.

Zbog izgradnje ovog kompleksa, porušeni su gotovo svi objekti koji su se nalazili na prostoru između zgrade Narodne banke Srbije i Ulice kralja Milana, što je naišlo na snažno negodovanje dela javnosti, čemu su se tada pridružili i Republički zavod za zaštitu spomenika kulture i Srpska akademija nauka i umetnosti (SANU).

O gradilištu Dejana Stanković na Slaviji govorilo se i nakon 15. marta 2025, kad je održan veliki studentski protest i kad su, prema rečima svedoka, baš sa tog mesta maskirani muškarci bacali petarde i kamenice na okupljene građane. Do danas nije poznato kako su nepoznate osobe, mahom u crnoj odeći, tada ušle na ovo gradilište, da li ih je neko pustio ili su neovlašćeno ušli u objekat u izgradnji. O ovim navodima Stanković se do danas nije oglasio.

Zajedno sa biznismenom Dragom Ruvarcem bio je vlasnik i firme Stefial, suvlasnik je u firmi Ninar, kao i u R.O.D. investimentu, koji je likvidiran. Kako su objavili mediji, te kompanije izgradile su objekte

Braća Kolarov nisu jedini fudbaleri koji su se okrenuli stanogradnji. U tom poslu mnogo bolji je doskorašnji trener Crvene zvezde koji u strogom centru Beograda, na Slaviji, zida veliki stambeno-poslovni kompleks od čak 48.000 kvadrata

Datum: 20.08.2026

Medij: Radar

Rubrika: bez naslova

Autori: Nataša Korlat

Teme: Grad Beograd

Napomena:

Površina: 1260

Naslov: Porodica Kolarov gradi četiri luksuzne zgrade na Dedinju

Strana: 42,43,44

na atraktivnim lokacijama u glavnom gradu, u Birčanimovoj, Krunskoj, Patrijarha Varnave, Strahinjića Bana, Kursulinoj, Baba Višnjinoj i na Kosančićevom vencu, strogom centru Beograda. Istraživanje *BIRN*-a pokazalo je, međutim, da su kvadrati u pojedinim od navedenih objekata bili legalizovani suprotno zakonu.

Naime, ova istraživačka mreža utvrdila je da dve gotovo identične zgrade koje je kompanija Stefial 2020. izgradila jednu do druge, u Kursulinoj i u susednoj Baba Višnjinoj ulici na Vračaru, zajedno imaju 3.500 kvadratnih metara više nego što je to dozvoljeno građevinskim dozvolama. Obe su, međutim, i ozakonjene, iako zakon deciderano propisuje da mogu da budu ozakonjeni samo objekti koji su bili konstruktivno završeni, odnosno „pod krovom“, u trenutku stupanja ovog zakona na snagu u novembru 2015. i koji se vide na satelitskom snimku Republičkog geodetskog zavoda (RGZ) iz tog perioda. I to nisu jedina sporna ozakonjenja odobrena firmi Stefial. Zgrada koju je ova kompanija prethodno sazidala u Ulici Strahinjića Bana na Dorćolu, sa neto 1.700 kvadrata više nego što je predviđeno građevinskom dozvolom, takođe je legalizovana, iako nije bila završena u novembru 2015.

Ni Dejan Stanković ni Aleksandar Kolarov zvanično nisu potpisali podršku Aleksandru Vučiću, iako ih deo javnosti smatra za bliske Srpskoj naprednoj stranci i predsedniku države. Bilo je međutim vidno da obojica održavaju dobre odnose sa predstavnicima srpskog državnog vrha.

Još 2018, kao kapiten reprezentacije, Kolarov je javno zahvalio Aleksandru Vučiću na podršci reprezentaciji i pozvao ga da bude njihov gost u Rusiji, a 2024. se fotografisao u njegovom društvu na utakmici Srbije i Švajcarske u Leskovcu. Tada su sa njima bili i Milorad Dodik i Ivica Dačić.

I Stanković se u više navrata slikao sa predsednikom Vučićem. Oni su se javno sastali 2022, kada je nekadašnji Zvezdin fudbaler postao trener Sampdorije. Tada je Stanković Vučiću poklonio dres Sampdorije sa brojem 1. On je svojevremeno govorio da ga je predsednik Srbije lično pozvao posle utakmice Crvene zvezde sa Gentom da čestita ekipi.

Sa druge strane, Vučić je javno govorio o Stankovićevom građevinskom projektu na Slaviji. Još 2021. izjavio je „znam da Deki Stanković nešto radi“ i da će Slavija, zajedno sa Nemanjinom i Generalštabom, biti „nešto posebno“.

Politika i sport ne bi trebalo da idu zajedno, mada se u praksi u Srbiji već decenijama događa suprotno, a poslednjih godina dostignut je vrhunac. Danas od političke bliskosti ili suparništva zavise i milionski ugovori u najvećim sportskim klubovima, Crvenoj zvezdi i Partizanu, ili čak i reprezentaciji. To međutim i nije najgora. Granica se prelazi kada se kao treći element pojavi biznis i tada je mnogo toga u igri. Više nije dovoljna samo lepa reč, jer se lojalnost mora dokazati. U suprotnom, postavlja se pitanje kako u današnjoj Srbiji dobiti dozvolu ili legalizovati nelegalno, a svi znamo da radi samo dobra veza. ■

Datum: 20.08.2026

Medij: Danas

Rubrika: Društvo

Autori: redakcija

Teme: Aleksandar Šapić; Grad Beograd

Napomena:

Površina: 720

Naslov: Stanovi, njive, vikendice, sve kupljeno skromnim platama

Strana: 7

Radio slobodna Evropa objavio analizu o imovini čelnika gradova i opština u Srbiji, bar onoj koja može da se vidi u kartama Agencije za sprečavanje korupcije

Stanovi, njive, vikendice, sve kupljeno skromnim platama

BEOGRAD // Radio slobodna Evropa (RSE) objavio je analizu o imovini čelnika gradova i opština u Srbiji, koliko zarađuju a šta imaju u vlasništvu gradonačelnici i predsednici opština.

Plata između 700 i 1.700 evra - toliko su prijavili da zarađuju gradonačelnici i predsednici opština u Srbiji. A u imovinskim kartama mnogi su vlasnici kuća, stanova, vikendica, automobila, njiva, šuma, udela u firmama i uštedevine u bankama, pokazuje analiza.

Prijava imovine i prihoda Agenciji za sprečavanje korupcije zakonska je obaveza svih funkcionera. Javno dostupni izveštaji prate šta su nasledili, šta su dobili na poklon, a šta kupili. I kako je pojedini, kroz godine na funkciji, rasla imovina.

„Prijava nije puko zadovoljenje znatiželje javnosti, već pre svega alat za praćenje da li je došlo do nekog naglog bogaćenja tokom vršenja javne funkcije, koje se ne može objasniti zakonitim prihodima“,

objašnjava Nemanja Nenadić iz nevladine organizacije Transparentnost Srbija.

RSE je pitanje o prihodima i imovini poslao na adrese svih predsednika opština i gradonačelnika u Srbiji - od najvećeg Beograda sa 1,68 miliona stanovnika, do najmanje opštine na jugoistoku države, Crne Trave, koja ima 1.000 stanovnika. Od ukupno 173 lokalne samouprave, do objave teksta odgovorile su 32. Kabineti 18 gradova i opština su kratko poručili da su imovinske karte lokalnih lidera dostupne na sajtu Agencije. Nisu, međutim, odgovorili na pitanja koliko je vredna imovina koju poseduju i gde se nalazi. Jer, to se na sajtu Agencije ne vidi.

„To što mi vidimo je samo mali deo onoga što se prijavljuje. Ne vidi se iznos uštedevine, na primer, ili lokacija nekretnina“, pojašnjava Nemanja Nenadić.

Iako Agencija dobija preciznije podatke o imovini i prihodima, po-

Vilu u Trstu nije prijavio Agenciji: Aleksandar Šapić

put adrese nekretnina, oni se ne objavljuju. Time se, kako se ističe, štiti bezbednost i privatnost funkcionera i njihovih porodica. Neke pojediniosti o imovini, na primer gde se nalaze kuće i imanja koja poseduju lokalni čelnici, za RSE su dali kabineti 12 gradova i opština.

Po profesiji advokat, Žarko Mićin je gradonačelnik Novog Sada od februara 2025. godine. Plata mu je oko 1.440 evra (168.948 dinara). I to mu nije prva funkcija.

Nakon dolaska Srpske napredne stranke na vlast 2012. godine, vodio je lokalna javna preduzeća u Novom Sadu i bio poslanik u Skupštini Srbije. A pre nego što je postao gradonačelnik Novog Sada, bio je šef kabineta u Vladi Miloša Vučevića - do Vučevićeve ostavke u jeku masovnih antivladinih protesta u Srbiji. Tada je ostavku podneo i tadašnji gradonačelnik Novog Sada Milan Đurić, a Žarko Mićin je na čelo drugog najvećeg grada u državi došao nakon glasanja gradske skupštine, obeleženog incidentima.

Poslednja imovinska karta, dostupna u registru Agencije za sprečavanje korupcije, pokazuje da Mićin ima polovinu vlasništva u dva stana - jednom jednosobnom od 36 kvadrata i jednom dvosobnom od 58 kvadrata.

Vlasnik je i dva garažna mesta. Na još jednom, odnosno trećem garažnom mestu, ima polovinu vlasni-

štva. Pola vlasništva ima i na tri parcele, opisane kao „njiva, građevinsko zemljište“. Prijavio je i da ima depozit, to jest uštedevinu u banci.

Imovina je, kako se vidi u izveštajima podnetim Agenciji, rasla tokom godina.

Iz kabineta Žarka Mićina su u kratkom telefonskom razgovoru za RSE poručili da gradonačelnik re-

► Šapić nabrāja i da je vlasnik dve građevinske parcele, koje su takođe kupljene. A petosoban stan od 149 kvadrata je, kako navodi, stekao na osnovu ugovora o poklonu. Vlasnik je i automobila BMW X5, 2004. godište

doavno i u skladu sa zakonom prijavljuje svoju imovinu i da je izveštaj javno dostupan. Poslednji izveštaj je podneo 20. juna 2026. Vrednost njegove imovine nije poznata, niti je gradonačelnik odgovorio na pitanja RSE gde se nalaze nekretnine koje poseduje i koliko vrede.

Bivši vaterpolista Aleksandar Šapić je na čelu Beograda od juna 2022. Pored plate gradonačelnika od oko 1.550 evra (181.618 dinara), Šapić prima i nacionalnu sportsku

Šapić odbacuje navode o nelegalnoj gradnji

Istraživački portali Krik i Birn istraživali su tokom godina Šapićevu imovinu, kao i imovinu članova njegove porodice. Navode BIRN-a da Agenciji za sprečavanje korupcije nije prijavio vilu u Trstu u Italiji, vrednu 820.000 evra, Šapić je odbacio kao „lažne“, a potom i tužio novinare. Šapić je tokom godina više puta odbacivao i navode da su on i njegova porodica nelegalno gradili objekte u Beogradu i okolini. Na pitanja RSE gde su nekretnine koje Šapić poseduje i koja je njihova vrednost, iz pres službe Grada Beograda nije odgovoreno.

penziju od oko 2.000 evra (237.732 dinara).

U politiku je ušao nakon završetka sportske karijere. Od 2009. do 2012. godine, dok je na vlasti bila Demokratska stranka, bio je pomoćnik gradonačelnika Beograda. Potom je bio predsednik gradske opštine Novi Beograd. Iz opozicije prelazi u vlast tokom 2021. godine, kada se njegov Srpski patriotski savez ujedinio sa naprednjacima.

U poslednjoj imovinskoj karti, objavljenj 12. maja 2025, Šapić navodi da je vlasnik tri stana - dva od po 150 kvadrata i jednog od 340 kvadrata. Sva tri, kako se vidi u imovinskoj karti, imaju više etaža. Ove tri nekretnine je, kako navodi, kupio. U imovinskoj karti nije precizirano gde se nalaze.

Šapić nabrāja i da je vlasnik dve građevinske parcele, koje su takođe kupljene. A petosoban stan od 149 kvadrata je, kako navodi, stekao na osnovu ugovora o poklonu. Vlasnik je i automobila BMW X5, 2004. godište.

Ekonomista i oficir Nikola Dašić je na čelu Kragujevca od 2020. godine. Pored plate gradonačelnika, koja iznosi oko 1.550 evra (182.000 dinara), Dašić ima i mesečnu zaradu od oko 1.280 evra (150.000 dinara) kao saradnik guvernera Narodne banke Srbije. Vlasnik je dva motora - Honda Africa Twin 1100, 2021. godište i Harley-Davidson Ultra, 2018. godište. U imovinskoj karti navodi da je kupio oba vozila.

Udele u nekretninama je, prema izveštaju iz maja 2026, nasledio. U nasledstvo je, kako navodi, dobio deo šume, pašnjaka i livade.

Iz Dašićevog kabineta nije odgovoreno na pitanja RSE - koliko je vredna imovina gradonačelnika i gde se nalaze parcele u njegovom vlasništvu. Ceo tekst može da se pročita na sajtu RSE.

D. D.

Datum: 20.08.2026

Medij: Danas

Rubrika Politika

Autori: redakcija

Teme: Grad Beograd; Gradske opštine

Naslov: SSP: KO ISTOVARAJE ŠUT NA ADI HUJI

Napomena:

Površina: 48

Strana: 6

SSP: KO ISTOVARAJE ŠUT NA ADI HUJI

Beograd // Grad Beograd pod hitno mora da objavi ko istovaruje građevinski šut i stvara ilegalnu deponiju na Ada Huji, gde se građevinski otpad u pojedinim slučajevima nasipa i direktno u Dunav dok nadležne službe bezobzimo ignorišu prijave građana, poručila je Darinka Nađ, predsednica odbora Stranke slobode i pravde Palilula u

pisanoj izjavi. Stranci se svakodnevno javljaju aktivisti koji dokumentuju uništavanje ovog dela Beograda, dodaje i naglašava da je posebno zabrinjavajuće što se ljudi koji javno ukazuju na nezakonitosti osećaju ugroženo i bivaju izloženi pretnjama i pritiscima, kao što je slučaj sa novinarom portala Palilula.info Veselinom Petrovićem. „Sve ovo se odvija uz svesno ćutanje i nečinjenje nadležnih opštinskih i gradskih inspekcija, dok vlast Palilulu pretvara u poligon za ostvarivanje privatnih i partijskih interesa“, zaključuje Nađ.

Datum: 20.08.2026
Medij: Večernje novosti
Rubrika: Društvo
Autori: S. Kostić
Teme: Grad Beograd

Napomena:
Površina: 559

Naslov: KRUZER SKORO NALEGAO NA . REČNO DNO

Strana: 7

ЗБОГ НИСКОГ ВОДОСТАЈА ДУНАВА БРОД КАПЕТАНА ГОЛУБОВИЋА ВЕЋ МЕСЕЦ И ПО ЗАРОБЉЕН У АУСТРИЈИ

КРУЗЕР СКОРО НАЛЕГАО НА РЕЧНО ДНО

Негде имамо само пет центиметара до корита, тешко да ћемо одавде пре октобра

С. Костић

КАПЕТАН речног крузера Дејан Голубовић из Новог Сада, већ месец и по чека у Аустрији да се подигне водостај на реци Дунав, како би могао да на релацији Линц-Будимпешта-Линц, вози путнике који су платили аранжман. У изјави за "Новости" каже, да је већ 18 година у наутици али да не памти ни он, а ни старије колеге овако низак водостај,

▲ Дејан Голубовић

који је у последњих 100 година на историјском минимуму. Голубовић до јесени не види да ће

Порука бродара Мајера

РЕКА Елба која извире у Чешкој, открила је своје чувене стене које извиру само када суша обори водостај. На њима је уклесано на немачком "Кад ме видиш плачи", коју је 1904. године уклесао бродар Франц Мајер. Натпис "Ако ме видиш, плачи" на "камењу глади" у речним коритима, посебно на Елби, историјски је упозоравао на несташицу хране и тешка времена услед ниског водостаја. Ово камење, које постаје видљиво тек током екстремних суша, служи као трајни подсетник на рањивост човечанства пред природним непогодама.

се нешто на реци знатно променити, због дуготрајне суше која је задесила све.

Водостај Дунава и даље је веома низак у свим токовима ове реке, наутичари кажу

Наутичари кажу да је најкритичније у Мађарској, што је довело до обуставе речног саобраћаја

да је најкритичније у Мађарској, што је довело до обуставе речног саобраћаја.

- Ми смо са неколико речних крузера различитих компани-

ја заробљени у Бечу, не можемо да пловимо, јер није безбедно. Дно је тако близу да може пропелер да се оштети, или брод насуче. Газ брода је 1,60 метара а негде имамо пет центиметара до дна - прича Голубовић који ће се тек у октобру вратити у родни град.

Побољшање водостаја Дунава, може се очекивати тек на јесен, али све ово је и раније наговештавало да ће доћи до пада у речном сливу.

- Киша није падала веома дуго, све доци смо да се клима променила. Још у јуну смо имали високе температуре, а прошле године зиму без снега, све је то довело до мањка воде у речном сливу. Ово је други ударац на речну пловидбу после короне - каже Голубовић.

Додаје и да је најкритичније кроз Мађарску, јер је ову земљу захватио талас

Кроз Србију плован Ђердап и још нека места, али је најкритичније код Бездана, ниво воде још опада

ниске воде, док је у горњем сливу Дунава пловидба отежана и плови се по отежаним условима.

- Код нас је плован Ђердап и још нека места, али је најкритичније код Бездана. Ниво воде и даље опада. Ово је угрозило пловидбу и транспорт робе - наглашава капетан крузера.

- Ми сада стојимо испред једног моста, не можемо да укрцамо путнике, јер нема пловидбе, можемо да се крећемо на сопствени ризик, али нико неће због последица. Када ће доћи до промене нико не зна, можда тек од октобра - истиче капетан брода. ■

▲ КРИТИЧНО Наутичари не памте да се велика река икада оволико "исушила"

